

Tu – ne vienas

Nr. 215

Redaktorius
Laurynas MATIUKAS
Pavaduotoja
Monika ANDRIJAUSKAITĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Andrėja MAIBUROVAITĖ,
Paula DŽACHIJA, Miglė ŽITINAVIČIŪTĖ,
Šarūnė ŠABLINSKAITĖ, Nikolė VAVINSKAITĖ.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).
„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti zarkrastas@takas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMA PENKTADIENI

Redaktoriaus ŽODIS

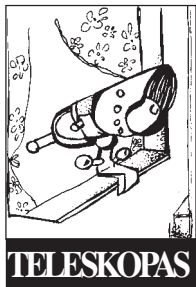

Išijungi internetą, o ten tave ragina balsuoti už vienokį ar kitokį politikierių... Išėini į gatvę, o ten tarp rudeninių lapų išmaišę ir tie, kuriais vėl kas nors tave ragina balsuoti už vienokį ar kitokį politikierių... Vos pakeli akis nuo lapų – matai mašiną, išklįjutas reklamomis, kurios vėlgi ragina balsuoti už vienokį ar kitokį... Atsidarai pašto dėžutę, o ten kas? Ogi vėl raginimai balsuoti už tą ar aną... Išijungi televizorių, o ten jau patys suprantate kas... Nagi raginimai balsuoti už vienokį ar kitokį politikierių...

Toks tas ruduo prieš rinkimus... Gerai, kad nors į dangų pakėlęs akis gali sau ramiai pasidžiaugti rudeni...

Laurynas MATIUKAS

Jaunasis fotografas kupinas naujų sumanymų

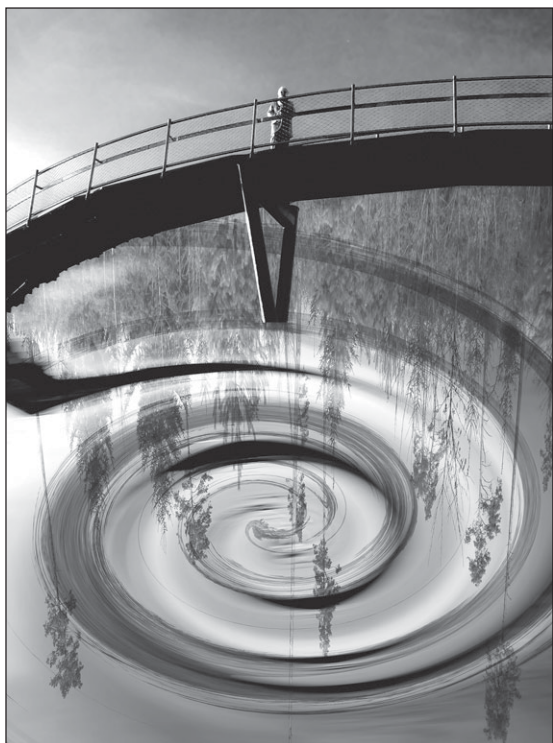

Justinas BEDROVAS – talentingas jaunuolis, kuris jį supantį grožį mato ir „pagauna“ per fotoaparato objektyvą. O juk ne kiekvienas gali užfiksuoti tą išskirtinį vaizdą, momentą, kurių kiti galbūt visai nepastebėtų. Taigi buvo smagu pabendrauti ir pakalbinti šį vaikiną, kuris per kelerius metus pasiekė nemažų laimėjimų savo gyvenime.

– **Kada susidomėjai fotografija?**
– Turiu puikių atsiminimų iš tų dienų, kai kartu su tėčiu ryškindavome foto juosteles, bet rimtai fotografija susidomėjau maždaug prieš trejetą metų, o kai prieš dvejus metus nusipirkau savo pirmąjį fotoaparata, jis tapo mano neatskiriama dalimi.
– **Kas Tau yra fotografija?**
– Fotografija man – tai naujų pažinčių užmezgimas, idėjų įgyvendinimas bei saviraiška. Tai pilnas paketas dalykų, kuriuos turi išmanyti, kad suprastum, jog jau esi tikras fotografas.

– **Pavasarij buvai surengęs pirmąją parodą „Juodai marga“. Papasakok apie ją.**
– Debiutinė paroda „Juodai marga“ man buvo lyg sapnas, o kad jį tokį susapnuočiau, idėjų labai daug pastangų. Dalyvaudamas savo parodos atidaryme, o ir vėliau žvelgdamas į ekspoziciją jaučiausi keistokai – tarsi tai būtų ne mano paroda... Žinoma, džiaugiausi – štai ir prisistačiau Zarasų visuomenei. Išgirdęs daug gražių atsiliepimų pajutau kūrybinį įkvėpimą. O džiaugsmingiausia buvo tai, jog mano foto paveikslai nukeliavo net į Las Vegasą, Norvegiją, Švediją ir kitas šalis.

– **Kokius vaizdus labiausiai mėgsti užfiksuoti?**
– Viską! Tik ne gėles (*juokiasi*). Pirmiausia – gamtą, nes gamtoje praleidžiu labai daug laiko, be to, Lietuvos gamta be galo graži. Kai išmokau gražiai fotografuoti gamtą, išgauti spalvas, pradėjau fotografuoti žmones, nors tai

Mėgstamiausia Justino fotografija. Nuotraukos iš asmeninio Justino BEDROVO albumo.

Fotografas J. Bedrovas.

kuriame kitais metais darysiu renginį, jei tik atsiras laiko. Taip pat mėgstu klausytis muzikos – iš to kilo idėja sukurti muzikinį projektą „Lunatech“, su kuriuo jau grojau Varėnoje, kurortinio sezono atidaryme Zarasuose bei festivalyje „Nerk į muziką“.

– **Kaip fotografija pakeitė Tavo gyvenimą?**

– Fotografavimas mane išmokė susikonzentruoti bei įgyvendinti savo užbrėžtus tikslus. Ką sugalvoju, stengiuosi realizuoti, nes atsiranda daug naujų idėjų. Pradėjau matyti pasaulį kitaip ir supratau, jog gyvenimas yra nesustabdoma įvykių grandinė.

– **Kokie planai ateityje?**

– Vienas iš pagrindinių ateities planų – įstoti į Vilniaus dizaino kolegiją... O šią žiemą ketinu kartu su Laura Plac surengti parodą, kur pagrindinis aspektas bus žmogaus būseną.

– **Sėkmės Tau būsimuose projektuose. Linkiu, kad niekadęs neišsektų idėjos ir neužgestų noras tobulėti.**

Kalbino ir parengė Monika ANDRIJAUSKAITĖ

JUODAS KAMPAS

Poilsis – dalykas šventas

Mano, JUODO KAMPO gyventojos Piktosios Žiurkės, nuotaika šiandien ypač bjauri. Kodėl? Ogi jau kelinta naktis, kai nė bluosto negaliu sudėti!

Belakstydamas po Zarasus pavargau, dulkių prisikvėpavau, mašinų gausmas nusibodo. Miesto daugiabutyje, kurio rūsyje esu įsikūrusi, visai ramybės nėra – tai gražtai sienas gręžia, tai kaimynai

barasi, tai koks priekurtis muziką pasileidžia per visą daugiabutį... Sugalvoju keletą dienų pasilsėti pas savo pusseserę, įsikūrusią kaimo sodyboje. Sakau, dieną miškuose abi pagybausime, žmonėms nuėjus miegoti abi prie dar šilto židinio pavakarosime, o naktimis gerai išsimiegosime – ilgai, iki pat vėlyvo ryto...

Kurgi ne – pasiilsėjau. Pasirodo, ir kaime, ypač savaitgalį, ramybės ne daugiau. Naktį girtuoklėliai šūkaloja, muzika plačiai per laukus sklinda. Kad nors rytą galėtum ilgiau pamiegoti, bet ne – su aušra susikėlę kaimynėliai kas su žmona barasi gerklių netaupydami, kas žolę pjauna, keldami pragarišką triukšmą, kas malkas kapoja, nors paskui visą dieną gulinėja, nieko neveikdami... Mes tai mes, bet juk yra tikrai per savaitę nusidirbusių žmonių, kurie norėtų pailsėti. Deja, kaimynai vieni kitų gerbti nepratę...

Įrodo ne jėgą, o kvailumą

Man labai nepatinka tie žmonės

(tiek vaikai, tiek jaunimas ir suaugusieji), kurie bet kokiais progai pasitaikius rėkia šaukia, kaip Zarasuose negražu, kaip trūksta to, ano ir kito, bet patys ne tik kad bent pirštelį pajudintų tam grožiui kurti, bet ir jau sukurtą stengiasi sudriokti, nulaužti, išversti. Taip ir norisi savo aštriais dantimis įkasti kiekvienam, kurie drasko gėlynus, kur pakliuvo mėto šiukšles, teploja kvailus užrašus ant švorių sienų ir panašiai.

Neseniai prie Vytauto gatvės buvo pastatyti keli paprasti, bet dailūs rudai nudažyti suoliukai. Ne kartą mačiau ant jų prisėdusias senutes, kurios pailsindavo kojas eidamos namo iš parduotuvės. Mačiau ir sutūpusį besišnekučiuojantį jaunimėlį, net pati keletą kartų užsiropščiau ant vieno iš suoliukėlių pailsėti. Atrodo, visiems gerai, bet...

Vieną rytą žiūriu – ogi vieno iš suoliukų lenta perlaužta perpus! Kam nepatiko? Kas tas niekadėjas, kuriam užkliuvo žmonių patogumui pastatytas suolelis? Ir kodėl užkliuvo?

Labai mėgstu bendrauti su jaunais žmonėmis, žaviuosi jų energija, kūrybingumu, bet pamačius tokią vaizdą negera mintis įsismelkė mano galvelėn. Suoliuko lenta storoka, nei vaikas, nei senelis jos neperlaus. Negi tai padarė vienas ir mano jaunųjų bičiulių? O svarbiausia – ko-

dėl? Ką jis stengėsi įrodyti sau ar savo lygio draugužiams? Kad stiprus? Man gi (ir manau, daug kam) jis įrodė visai ką kitą – kad kvailas...

Piktosios Žiurkės nusiskundimus parengė Pranas GAIDAMAVIČIUS

Kažkam užkliuvo net patogus suoliukas pailsėti...

